

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 9/2012
02.10.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Милана Зарубице и др, због кривичног дела удруживања ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Милана Зарубице и окр. Јовице Каназира, адв. М.Т., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду - Посебно одељење К По1 72/11, Кв-По1 423/12 од 25.06.2012. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 318/12 од 24.07.2012. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2012. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окр. Милана Зарубице и окр. Јовице Каназира, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду - Посебно одељење К По1 72/11, Кв-По1 423/12 од 25.06.2012. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 318/12 од 24.07.2012. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 72/11, Кв По1 423/12 од 25.06.2012. године потврђена је оптужница Тужилаштва за организован криминал Кт 11/11 од 14.05.2012. године, подигнута против окр. Милана Зарубице, због оправдане сумње да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. КЗ и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ, окривљених Јовице Каназира, Горана Лазовића, Слободана Гмизића, Марка Жупањца, Јована Дрче, Драгана Карапашева и Јовице Дробњака, због постојања оправдане сумње да су извршили кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 4. КЗ и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ и окр. Исамедина Азизи због постојања оправдане сумње да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Решењем Кж2 По1 318/12 од 24.07.2012. године, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одбио је као неосноване жалбе бранилаца окривљених Милана Зарубице, Јовице Каназира, Горана Лазовића, Слободана Гмизића, Марка Жупањца, Јована Дрче, Драгана Карапашева, Јовице Дробњака и Исамедина Азизи, изјављене против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљених Милана Зарубице и Јовице Каназира, адвокат М.Т., поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. – 439. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине првостепено и другостепено решење или да иста преиначи тако што ће одлучити да нема места оптужби те да обустави кривични поступак против окривљених Милана Зарубице и Јована Каназира због кривичних дела која су им стављена на терет.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода захтева, нашао:

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Милана Зарубице и Јовице Каназира указује да је првостепеним и другостепеним решењем учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Према наводима захтева, решењима која су предмет захтева за заштиту законитости, потврђена је оптужница у односу на дело које је окривљенима стављено на терет, а које Кривичним закоником није одређено као кривично дело. Предмет оптужбе, по наводима захтева, су радње окривљених које су везане за психотропне супстанце (амфетамин, амфетамин сулфат и др.) које ни једним прописом нису проглашене за опојне дроге, па такве радње окривљених и не могу бити радње кривичног дела из члана 246. КЗ. Уводећи одредбе Устава и међународних конвенција у тумачење Кривичног законика, првостепени и другостепени суд су, по наводима захтева, повредили начело законитости, јер су тиме увели ново кривично дело које није прописано одредбама кривичног закона.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Неосновано се у захтеву наводи да су првостепени и другостепени суд увели ново кривично дело својим тумачењем цитиране одредбе Кривичног законика. У конкретном случају не ради се о увођењу новог кривичног дела нити о проширењу постојећег кривичног дела из члана 246. КЗ новом радњом извршења, како се то неосновано захтевом истиче, већ о тумачењу појма објекта кривичног дела, прописаног одредбом чл. 246. КЗ.

У одредби чл. 246. КЗ је означен објекат радње – „супстанце или препарати који су проглашени за опојне дроге“. Акт који „проглашава“ – одређује супстанце или препарате опојном дрогом је у смислу члана 112. став 15. КЗ – „пропис који је заснован на закону“. Тај пропис који дефинише појам објекта овог кривичног дела је Закон о психоактивним контролисаним супстанцама („Службени гласник РС“ број 99/2010) и Закон о потврђивању Конвенције Уједињених нација против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци („Службени лист СФРЈ“ – Међународни уговори број 14/90).

Закон о психоактивним контролисаним супстанцама одређује појмове тих супстанци, њихову класификацију, начин испитивања и контролу њихове производње, промета, увоза и извоза, као и других активности надлежних државних органа у спровођењу тог закона. У психоактивне контролисане супстанце, по овом закону спадају: опојне дроге, психотропне супстанце, производи биолошког порекла који имају психоактивно дејство и друге психоактивне контролисане супстанце. На неовлашћену производњу, промет и употребу свих тих супстанци се имају применити одредбе Кривичног законика сходно одредби члана 5. овог закона.

Одредба члана 5. Закона о психоактивним контролисаним супстанцама, према томе, директно упућује на примену кривичног закона и то на примену кривичних дела описаних у члановима 246. – 247. КЗ, јер су у оба закона одређене исте, неовлашћене радње као недозвољене, а одредбама чланова 246. – 247. КЗ су те радње прецизно одређене као кривична дела са запрећеним казнама. Према томе, Закон о психоактивним контролисаним супстанцама на исти начин третира неовлашћене радње у односу како на опојне дроге, тако и на психотропне супстанце.

Обавезу истог третмана опојних дрога и психотропних супстанци у кривичноправном смислу прописује и Закон о ратификацији Конвенције УН против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци који сходно одредби члана 16. Устава Републике Србије представља саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењује. Наиме, према одредби члана 3. став 1. (а) (и) наведене конвенције, прописано је да ће свака страна потписница усвојити неопходне мере по свом закону, да као кривично дело пропише: производњу, прераду, екстракцију, припрему, понуду, понуду за продају, дистрибуцију, испоруку под било којим условима, посредовање, слање, слање у транзиту, транспорт, увоз или извоз било које опојне дроге или било које психотропне супстанце супротно одредбама Конвенције из 1961. године, измењене конвенције из 1961. године или Конвенције из 1971. године.

Дакле, како је одредбом члана 246. Кривичног законика као објект радње кривичног дела одређена опојна дрога, а одредбом члана 3 (а) (и) Закона о потврђивању конвенције УН против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци, та супстанца као објект кривичног дела изједначена са психотропним супстанцама, имајући у виду бланкетни карактер овог кривичног дела, све напред изнето упућује на закључак да и психотропне супстанце представљају предмет радње извршења поменутог кривичног дела. Наиме, кривичноправном нормом (члан 246. КЗ) није дефинисан појам опојне дроге. То не чини ни одредба члана 112. тачка 15. Кривичног законика, већ је она

упућујућег карактера и то на пропис заснован на закону којим се одређене супстанце и препарати проглашавају (изједначавају) опојним дрогама. Дакле, својство одређене супстанце као опојне дроге не одређује се Кривичним закоником већ другим прописом. У конкретном случају то је Закон о психоактивним контролисаним супстанцама и Закон о потврђивању Конвенције УН против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци. Оба ова закона у кривичноправном смислу изједначавају опојне дроге и психотропне супстанце. Закон о психоактивним контролисаним супстанцама то чини у одредби члана 5. став 3. како је то већ напред наведено, а Закон о потврђивању Конвенције УН против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци, то чини у члану 3 (а) (и) тако што обавезује државу потписницу Конвенције да кривична дела која за предмет радње имају опојне дроге, примењује и на психотропне супстанце.

Стога се у конкретном случају не ради о непосредној примени Конвенције у смислу увођења нове кривичне норме, већ се ради о тумачењу одређеног елемента кривичне норме – објекта радње кривичног дела и примени бланкетних норми на које сам Кривични законик упућује. На тај начин првостепени и другостепени суд својим одлукама нису нарушили ни начело законитости, јер противправност радње која је описана у Кривичном закоником као кривично дело у односу на опојне дроге произилази и у односу на психотропне супстанце из Закона о психоактивним контролисаним супстанцама на који кривични закон упућује, а једнак третман опојним дрогама и психотропним супстанцама у смислу објекта недозвољених радњи прописаних чланом 246 КЗ даје и Закон о ратификацији Конвенције Уједињених нација против незаконитог промета опојних дрога и психотропних супстанци.

Из наведених разлога неосновани су наводи захтева о наводном увођењу новог кривичног дела и проширењу постојећег кривичног дела, јер је у време означено у оптужници одредба члана 246. Кривичног законика постојала као кривичноправна норма, а исто тако и норме којима се тумаче одредбе тог члана, због чега је и тумачење конкретне одредбе кривичног закона од стране нижестепених судова потпуно одређено и то како садржински тако и временски, у погледу радње извршења, објекта извршења кривичног дела, као и кажњивости, па је Врховни касациони суд нашао да је захтев за заштиту законитости који је поднео бранилац окривљених из напред наведених разлога, неоснован.

На основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.